

**224. Bijbelstudie over
PSALM 83
TEHILIM 83
תהלים פ"ג**

Deel 1: De tweestatenoplossing

Door de dramatische gebeurtenissen van 7 oktober 2023, precies 50 jaar na de Yom Kipur-oorlog, en de daarop volgende weken werd ik sterk bepaald bij Psalm 83, waarin tien naburige volken en landen samenzweren om aanslagen te plegen tegen Israël en G'ds volk uit te roeien. Op dagen waarop תחנונים tachanunim [smeebeden] in de synagoge worden gezegd, wordt deze psalm gelezen, ook op Purim en Tisha b'Av, de 9^e van de maand Av. Met de strijdkreet "From the river to the Sea", die sinds het uitbreken van de Gaza-oorlog wereldwijd te horen is, alsook de toename van het antisemitisme zijn de woorden van Psalm 83 nu actueler dan ooit, want Israël wordt immers niet alleen vanuit de Gazastrook aangevallen, maar ook vanuit Libanon, Syrië en zelfs Jemen. Een vraag die velen bezig houdt is derhalve, of we de woorden van de psalmist Asaf nu in deze dagen letterlijk om ons heen zien gebeuren of spreekt hij over een gebeurtenis, die reeds vele eeuwen geleden heeft plaatsgevonden of die pas in de verre toekomst moet plaatsvinden? Vandaar deze bijbelstudie.

(תהלים Tehilim [Psalmen] 83:2-19)

"Laat iets van U horen, o G'd. Spreek toch en blijf niet werkeloos toezien. Uw tegenstanders gaan tekeer. De mensen die U haten, krijgen de overhand. Zij beramen aanslagen tegen uw volk en overleggen hoe zij uw volgelingen kunnen aanvallen. Zij zeggen tegen elkaar: 'We gaan dat hele volk uitroeien. Niemand kent dan nog het volk van Israël.' Zij waren het al snel eens en hebben een verdrag gesloten om gezamenlijk tegen U op te staan. De Edomieten en Ismaëlieten, de Moabieten en de Hagarenen. De Gebalieten, Ammonieten en Amalekieten, en ook de Filistijnen, samen met de inwoners van de stad Tyrus. Ook Assur kwam erbij, het helpt de nakomelingen van Lot. sela

Doe met hen maar hetzelfde als U met de Midjanieten deed en als met Sisera. Of zoals met Jabin bij de rivier de Kison. Zij werden bij Endor verslagen en gedood, hun lijken dienden als mest voor het land. Dood hun leiders, zoals U met de koningen Oreb en Zeëb hebt gedaan. Doe met hun koningen hetzelfde als U deed met de Midjanitische koningen Zebah en Zalmuna. Want zij wilden uw land in bezit nemen. Mijn G'd, laat hen zweven als de zaadjes van een distel, blaas hen weg als kaf dat door de wind wordt verdreven. Zoals het vuur een bos verbrandt en de vlammen de bergen roodgloeiend maken, achtervolg hen zo met uw storm, jaag hun schrik aan met uw wervelwind. Maak hen te schande, misschien zullen zij dan ooit nog eens naar U zoeken, Eeuwige. Laten zij zich schamen en door schrik overmand worden, laat hen door de grond gaan van berouw. Dan zullen zij eindelijk beseffen dat U de Eeuwige bent, dat U de Allerhoogste bent op de aarde!" (Het Boek).

Surinaams: *"Tye Gado, no sidon tiri, Gado, no tan tiri èn sidon luku nomo. Bika luku, den feanti fu Yu e meki opruru, den di no lobi Yu e kaka futu gi yu. Den e meki mofo fa den o kisi Yu folku tapu wan bedrigi fasi, den sidon e taki makandra fa den o kisi a wan di Yu lobi. Den e taki: 'Kon meki wi kiri a folku disi puru na pasi. No wan sma mus memre a nen fu Israel moro.' Den agri nanga san den sidon taki makandra, den meki wan ferbontu fu feti Yu: den Edomitisma nanga den Ismaelitisma, den sma fu Moab nanga Hagar, fu Gebal, Amon nanga Amalek, den di fu Filistea nanga den sma fu Tyrus. Srefi Asur go moksi nanga den, den go yepi den bakapikin fu Lot. sela*

Du nanga den leki san Yu ben du nanga Midyan, leki fa Yu ben du nanga Sisera nanga Yabin na a Kisonkriki. Yu kiri den na Endor, den dedeskin fu den tan didon leki doti. Du nanga den edeman fu den leki fa Yu du nanga Oreb nanga Seeb, du nanga ala den kownu fu den leki fa Yu du nanga Sebak nanga Salmuna. Den ben taki: 'Wi o teki a kondre dati abra pe a oso fu

Gado de! Mi Gado, meki den de leki drei wiwiri, leki eleisibuba di a winiti e wai gwe. Leki fa faya e bron wan busi es'esi, leki fa a e bron ala sani di e gro tapu wan bergi, na so Yu mus go na den baka nanga a tranga wini fu Yu, bruya den nanga wan draiwinti. Tye Masra, meki bigi syen naki den, dan den sa drai suku Yu. Meki den kisi syen fu têgo, meki den no sabi san fu du, meki den dede gwe nanga bigi syen. So den sa ferstan taki Yu nen na Masra, a Moro Hei Gado fu heri grontapu!"

Beschrijft deze psalm een historische of toekomstige gebeurtenis?

Over de vraag wanneer dit alles zal geschieden gaan de meningen uiteen. Sommigen gaan ervan uit, dat Asaf hier één van de vele samenzweringen tegen G'ds volk beschrijft, die Israëls vijandige burenen in bijbelse tijden hebben beraamd. Dat is echter niet het geval. Het in deze psalm genoemde bondgenootschap is in deze samenstelling namelijk in de hele geschiedenis alsook in de Bijbel nergens terug te vinden. De hier genoemde volken en landen hebben zo nu en dan wel *afzonderlijk* samengewerkt in de strijd tegen Israël, maar nooit tegelijkertijd! Het vormen van een bondgenootschap, waar alle opgesomde buurlanden inclusief Filistea deel van uitmaken met als doel om Israël van de aardbodem weg te vagen zoals het hier beschreven is, zal dus vanuit de psalmist gezien pas in de verre toekomst plaats vinden. Daarom zijn sommige bijbeluitleggers van mening, dat deze gezamenlijke poging om Israël te vernietigen in 1948 heeft plaats gevonden, nadat de staat Israël werd geproclameerd. Anderen denken daarbij eerder aan de Zesdaagse Oorlog in 1967 en weer anderen aan de Yom Kipur-oorlog in 1973. Geen van deze oorlogen kan echter in verband gebracht worden met Psalm 83, omdat Egypte, dat in alle drie oorlogen deel uitmaakte van de alliantie in deze psalm helemaal niet genoemd wordt, terwijl Filistea, dat in Psalm 83 wel tot de samenzweerders behoort, toen niet meer bestond, maar volgens sommige profetieën in de eindtijd wel weer zal bestaan. Het is de tijd waarin wij nú leven, dat Filistea weer hersteld zal worden evenals Israël op wonderlijke wijze werd hersteld. De vijandschap tussen beiden is echter nooit de wereld uit geweest en zal ook tot het einde toe blijven, alle vredesonderhandelingen ten spijt! Het bewijs hiervoor vinden wij dus in תהלים Tehilim [Psalmen] 83:1-19, waarin wij een meer dan 3000 jaar oude exacte beschrijving vinden van een samenzwering van Israëls hedendaagse vijanden tegen het volk van G'd en tegen de Eeuwige zelf! Ondanks alle vredesovereenkomsten en alle territoriale toegaven zoals de teruggave van de Gazastrook in 2005 zal de Arabische haat tegen de Joden en hun G'd blijven bestaan en uit Psalm 83 blijkt dat alle buurlanden van Israël met uitzondering van Egypte, maar inclusief het toekomstige herstelde Filistea een verbond met elkaar zullen sluiten om Israël te overvallen en de Joden als volk te verdelgen. Dat wil dus zeggen, dat Psalm 83 pas aan de orde kan komen als de Filistijnen weer terug zijn en een eigen staat hebben met de oude naam Filistea, hetgeen tot op heden nog niet het geval is.

Filistea = Palestina!

Wie zijn de Filistijnen en waar ligt Filistea? Wat moeten we daaronder verstaan? Wel, volgens בראשית B'reshit [Genesis] 10:14 waren de Filistijnen, die in het Hebreeuws פְּלִשְׁתִּים P'lishtim worden genoemd, uit de Kasluchieten (Hebreeuws: כַּסְלֻחִים Kas'luchim) voortgekomen. Hun stamvader was Mitz'rayim (vers 13), een zoon van Cham (vers 6). De Filistijnen bewoonden de kustvlakte langs de Middellandse Zee ten zuiden van het huidige Tel Aviv-Yafo, die zich vanaf de Nachal Soreq (Arabisch: Wādi as-Surār) even ten noorden van Ashdod uitstrekte tot aan de Wādi al-'Arish, die in de Bijbel Nachal Mitz'rayim [beek van Egypte] wordt genoemd. Het was een zeer vruchtbaar gebied omdat het daar meer regende dan in de bergachtige streken. De Nachal Soreq is een rivier, die vanouds op een natuurlijke wijze de noordelijke grens vormde tussen Israël en Filistea en reeds in het verhaal van Shim'shon [Simson] wordt genoemd: *"En het geschiedde daarna, dat hij een vrouw lief kreeg, aan de beek Soreq [Sorek], welke naam was Delila!"* (שופטים Shof'tim [Richteren] 16:4, Statenvertaling). Groot Nieuws Bijbel: *"Een poosje later werd Shim'shon [Simson] verliefd op een Filistijnse vrouw in het dal van de Soreq [Sorek]. Delila heette ze!"* **Surinaams:** *"En a ben pasa so dati baka wan pisi ten, a ben lobi wan uma na ini a lagi presi fu Sorek, disi nen ben de Delila!"* De westelijke rand van het laagland, in het Hebreeuws שפלה Sh'fela genaamd, dat in noord-zuidrichting ten westen van het

Judeagebergte (Hebreeuws: Harei Yehuda, Arabisch: Jibal al-Khalil) ligt, diende als natuurlijke oostgrens tussen de Filistijnen en de Israëlieten. Als zuidelijke grens van het oude Filistea fungeerde, zoals gezegd, de Wādi al-'Arish, die daarom in de Nieuwe Bijbelvertaling consequent *“de wadi die de grens met Egypte vormt”* wordt genoemd (o.a. Num. 34:5 en Joz. 15:4).

Na de verdeling van K'na'an [Kanaän] onder de twaalf stammen van Israël kreeg Y'hoshua [Jozua] van de Eeuwige te horen, dat hij de gebieden die nog overgebleven waren, waartoe ook Filistea en de Libanon behoorden, niet hoefde te veroveren omdat de Eeuwige deze volken zelf te Zijner tijd voor Israël zal verdrijven. Hij zei: *“Dit zijn de overgebleven gebieden: Allereerst alle streken waar de Filistijnen en de Gesuriten wonen, vanaf de wadi die de oostgrens van Egypte vormt tot aan Eq'ron [Ekron] in het noorden. Dit hele gebied wordt tot K'na'an [Kanaän] gerekend. Het wordt geregeerd door de vijf stadsvorsten van de Filistijnen: die van 'Aza [Gaza], Ash'dod [Asdod], Ash'qelon [Askelon], Gat en Eq'ron [Ekron]....”* (עַדְדוֹ וְאֶזָּא וְאֶשְׁקֶלֶן וְגַת וְעַקְרוֹן יְהוֹשׁוּעַ) Y'hoshua [Jozua] 13:2-3). **Surinaams:** *“Disi de a kondre disi de tan abra ete; ala den birti fu den Filistea suma nanga a heri kondre fu den Gesuriti suma, fu Sikor na a oostsei fu Egipiti te doro a birti fu Ekron na a noordsei; disi de a kondre fu den Kanaan suma; den feifi kownu fu den foto fu den Filistijn suma: den suma fu Gaza, fu Asdod, fu Askelon, fu Gat nanga Ekron...”* We weten nu dus precies welk gebied en welke steden de Filistijnen vroeger bewoonden en kunnen dus vrijwel zeker ervan uitgaan, dat de genoemde grenzen en steden ook de grenzen en steden zullen zijn van het toekomstige Filistea, dat in Psalm 83 en in de eindtijdprofetieën genoemd wordt. Toch wie zijn de Filistijnen, die zich vol haat tegen de Eeuwige en Zijn volk zullen keren en samen met hun burens plannen voor listige aanslagen tegen Israël smeden?

Het antwoord op deze vraag geven ons de Palestijnen zelf: in het Arabisch is er geen enkel verschil tussen Filistea en Palestina. Het is in beide gevallen precies dezelfde naam: Filastīn! Datzelfde geldt voor de Filistijnen en de Palestijnen. Beiden worden in het Arabisch Filastīnīyūn genoemd. Ook in het Turks zien wij dit: Zowel Filistea alsook Palestina is in het Turks hetzelfde woord Filistin en in de Turkse benaming van deze beide volken is het enige verschil, dat de Palestijnen Filistinliler worden genoemd en Filistijnen Antik Filistinliler. De Filistijnen zijn volgens de Turken dus niets anders dan antieke Palestijnen. Zo werden de Filistijnen in Egyptische inscripties uit de tijd van Ramses III als Paleistu en in het Assyrisch-Akkadisch als Palastu aangeduid, en de persische koning Darius I noemde de bewoners van Filistea Palastai ofwel Palasti. De huidige naam Palestijnen is te danken aan de Romeinen, die aan deze regio de Latijnse naam Palaestina gaven, die na de Eerste Wereldoorlog door de Britten werd toegepast op het hele mandaatgebied. Daarom werden alle inwoners van Palestina tot de proclamatie van de staat Israël in 1948 Palestijnen genoemd, en dus ook de Joden. Dat komt u bijvoorbeeld regelmatig tegen in de bekende film en het boek “Exodus”. Pas in het uit 1964 stammende PLO handvest wordt deze naam expliciet voor de Palestijnse Arabieren gebruikt. Daarvoor was er al sprake van Palestijnse vluchtelingen, toen zij in 1948 door de Arabische buurlanden met nadruk werden opgeroepen het land met spoed te verlaten, nadat de onafhankelijke Joodse staat werd uitgeroepen om te voorkomen dat ze bij hun bombardementen zouden omkomen. Ze werden opgevangen in speciaal daarvoor opgerichte Palestijnse vluchtelingenkampen, die tot op heden uit politieke overwegingen nog steeds vluchtelingenkampen genoemd worden terwijl ze nu na 75 jaar inmiddels uitgegroeid zijn tot gewone dorpen en steden zoals we recentelijk gezien hebben in de berichtgeving over de oorlog tegen Hamas in de Gazastrook. Het bombarderen van een ‘vluchtelingenkamp’ heeft toch wel een andere emotionele impact op de kijker of lezer dan het bombarderen van gebouwen van waaruit raketten of granaten worden afgevuurd.

Maar dat even terzijde, want waar het hier om gaat is de gebruikte terminologie om de publieke opinie te beïnvloeden. Daarom presenteren de Palestijnen zichzelf graag als de legitieme erfgenamen van de Filistijnen, niet alleen taalkundig doordat het in het Arabisch dezelfde naam is, maar ook door politieke statements. Zo heeft president Mahmoud Abbas eind maart 2016 op de officiële PA TV verklaard, dat de huidige Palestijnen grotendeels van de Filistijnen zouden afstammen om daarmee historische aanspraken op het land te maken. Hij zei letterlijk: *“Ons verhaal zegt, dat we al in dit land gewoond hebben vóórdat Ibrahim [Abraham] daar aankwam. Ik zeg het niet. De Bijbel zegt het! De Bijbel zegt met deze woorden, dat de Palestijnen al vóór Abraham bestonden. Dus waarom erkent u ons recht niet?”* Verder vertelde hij in zijn televisietoespraak, dat het Palestijnse volk al ruim 6000 jaar geleden een eigen schrift

uitgevonden zou hebben: “Dit land was nooit zonder volk, aangezien we in rotsen, het stof en de heuvels zijn geplant sinds het begin van de beschaving en de uitvinding van het Kanaänitisch-Palestijnse alfabet meer dan 6000 jaar geleden!” Met deze bewering gaat Abbas nawijsbaar de fout in, want het vroegste Kanaänitische alfabet, dat als de voorloper van de meeste moderne alfabetten beschouwd wordt, dateert van rond 1500 v.G.T., maar dat hij de Filistijnen ziet als de voorouders van zijn volk en dus als de oorspronkelijke bewoners van de regio, herhaalde hij in augustus 2019 in een toespraak naar aanleiding van het bezoek van premier Netanyahu aan het Bijbelse Beit El [Bethel] op de Westelijke Jordaanoever. Abbas zei: “Welke huizen ze hier ook aankondigen of welke nederzettingen daar ook, ze zullen allemaal verdwijnen, als Allāh het wil. Ze zullen in de vuilnisbakken van de geschiedenis terecht komen en ze zullen zich herinneren dat dit land voor zijn mensen, zijn bewoners en de Kanaänieten is, die hier 5000 jaar geleden waren. Wij zijn de Kanaänieten!” De verwijzing van Abbas naar de Kanaänieten kwam als reactie op een opmerking, die Netanyahu twitterde: “Er is geen verband tussen de oude Filistijnen en de moderne Palestijnen, wier voorouders duizenden jaren later van het Arabische schiereiland naar het land Israël kwamen!” Wie van de twee heeft gelijk, Abbas of Netanyahu? Ik persoonlijk denk allebei!

Eenzijds klopt het wel dat de Palestijnen niet uitsluitend van de oude Filistijnen afstammen omdat een groot deel van hen inderdaad Arabische voorouders heeft, maar anderzijds kan er ook niet ontkend worden dat veel Palestijnen alleen cultureel en taalkundig Arabieren zijn, maar niet genetisch, waardoor het wel degelijk mogelijk is, dat er misschien toch wel een genetische link kan bestaan tussen de Filistijnen van weleer en de Palestijnen van vandaag. Maar als er in Psalm 83 en in de eindtijdprofetieën over de Filistijnen gesproken wordt, dan maakt het niets uit of het fysieke of geestelijke nakomelingen van de oude aartsvijanden van Israël zijn. Feit is in elk geval, dat ze als zodanig in de Bijbel genoemd worden en dat er in de profetische boeken, die gebeurtenissen in de verre toekomst beschrijven, voor hen precies dezelfde Hebreeuwse naam gebruikt wordt als in de Tora: namelijk פְּלִשְׁתִּים P'lish'tim, terwijl de officiële naam voor de Palestijnen in het moderne Iv'rit פְּלֶסְטִינִים Falastinim is. Met het oog op deze profetieën noemen religieuze Joden de hedendaagse Palestijnen evenals de oudtestamentische Filistijnen bij de naam die in de Tora staat: פְּלִשְׁתִּים P'lish'tim, want zij zien de huidige vijandelijkheden als de voortzetting van de eeuwenoude strijd tussen de Filistijnen en de Israëlieten.

De mislukte pogingen tot een tweestatenoplossing

De haatgedreven intentie Israël te willen vernietigen is al duizenden jaren aan de gang en nadat in 1923 het oostelijke deel van het voormalige Britse mandaatgebied Palestina tot het Emiraat Transjordanië en in 1946 tot het Koninkrijk Jordanië werd verklaard, werd tot op heden elk voorstel om tot een tweestatenoplossing voor het westelijke deel te komen resoluut door de Arabieren en Palestijnen afgewezen omdat zij het bestaansrecht van Israël niet erkennen. Het eerste verdeelplan van de Peel Commissie voor de opsplitsing van Westelijk Palestina in een kleine Joodse staat en een grotere Arabische staat werd in 1937 door de Joden aanvaard, maar door de Arabieren afgewezen.

Tien jaar later in 1947, werd het tweede verdelingsplan door de Algemene Vergadering van de VN als resolutie 181 aangenomen en werd ook deze keer door de Joden geaccepteerd, maar de Arabieren wezen het af evenals een derde voorstel in 1948.

Het vierde aanbod voor een aparte Arabische staat op de Westbank en in Gaza werd door Jordanië en Egypte genegeerd.

Na de Suez-Crisis in 1956 werd ook een vijfde vredesaanbod van Israël afgewezen evenals het zesde aanbod op basis van de toen bestaande grenzen in 1965, waarbij Israël zelfs bereid was om de Oude Stad met de Tempelberg en de Klaagmuur af te staan. Ongelofelijk!

Het zevende aanbod werd in 1967 door de Arabische Liga beantwoord met de drie beruchte nee's: nee tegen vrede met Israël, nee tegen onderhandelingen met Israël en nee tegen erkenning van Israël!

Na de Yom Kipur-oorlog, die precies 50 jaar vóór de gruwelijke slachtpartij van afgelopen 7 oktober was begonnen door een onverwachte aanval van de omringende landen op de heiligste dag werd in 1973 ook het achtste aanbod op vrede afgewezen. Vijf jaar later, in 1978, werd ook het negende aanbod van een in de Camp David akkoorden opgenomen autonomie voor de

Palestijnen door de onderhandelaars afgewezen omdat ze door de PLO met de dood bedreigd werden.

Ook het tiende aanbod van Yitzchaq Rabin in de Oslo akkoorden liep op niets uit en werkte zelfs averechts.

Premier Ehud Barak ging met zijn elfde aanbod in het jaar 2000 nog veel verder dan al zijn voorgangers door Arafat de gehele Gazastrook en 97% van de Westbank aan te bieden om daar een Palestijnse Staat te vestigen met Oost-Jeruzalem als hoofdstad, toch zelfs dat werd afgewezen omdat de Palestijnen geen genoeg namen met een deel van het land, maar ook toen al het gehele land opeisten van de rivier tot aan de zee.

Na een nieuwe geweldspiraal door het uitbreken van de Tweede Intifada volgde in 2001 het twaaftde aanbod voor een tweestatenoplossing op basis van het vorige voorstel, maar ook dat werd door de Palestijnen afgewezen!

Het dertiende aanbod in de zogenaamde 'Routekaart voor vrede' werd in 2003 weliswaar door de Palestijnen ondertekend, maar met het voorbehoud dat ze de belangrijkste bepalingen niet zullen uitvoeren, hetgeen ook in dit geval op een afwijzing neerkomt. Desondanks voerde Israël twee jaar later, in 2005, wel de eenzijdige ontruiming van de Gazastrook uit en kreeg in ruil daarvoor stank voor dank, want vanaf dat moment begonnen de Palestijnen bijna dagelijks raketten op Israël af te vuren.

Desalniettemin deed premier Ehud Olmert in 2008 een veertiende poging om de Palestijnen op basis van de grenzen van 1967 een Palestijnse staat aan te bieden, hetgeen door president Mahmoud Abbas geweigerd werd.

In 2009 kwam Binyamin Netanyahu met een vijftiende voorstel voor een tweestatenoplossing, maar ook deze keer bleef de vernietiging van Israël het onveranderlijke doel van Hamas en ook Abbas weigerde namens Al Fatah, om de Joodse staat Israël te erkennen.

Het zestiende aanbod kwam in 2013 verrassenderwijs van Egyptische kant door het gebied tussen de Gazastrook en de Wādi al-'Arish aan de Palestijnen te willen afstaan, het gebied dat oorspronkelijk deel uitmaakte van het oude Filistea. Toch ook dat werd door Mahmoud Abbas geweigerd. Niet te bevatten!

Het zeventiende voorstel voor een tweestatenoplossing werd in 2014 door de Amerikaanse president Obama aan beide partijen voorgelegd, dat door Israël meteen werd aanvaard, maar door de Palestijnse president Abbas werd verworpen.

Zes jaar later, in 2020, volgde het achttiende vredesvoorstel met een verdelingsplan, deze keer van president Donald Trump, dat wederom pertinent afgewezen werd door Abbas.

De enige conclusie die wij hieruit kunnen trekken is, dat de Palestijnen, die keer op keer weigerden om met een tweestatenoplossing in te stemmen, geen Joodse staat naast zich willen toelaten! Hun boodschap, die we dag in dag uit wereldwijd te horen krijgen, is "From the river to the Sea, Palestine wil be free!" En daarmee bedoelen ze jodenvrij! Waarom zouden ze dan nu opeens wel gehoor geven aan de oproep van de Amerikaanse president Joe Biden, de Britse premier Rishi Sunak en de Franse president Emmanuel Macron om alsnog een tweestatenoplossing te overwegen en akkoord te gaan met een soevereine Palestijnse staat naast Israël en dan vreedzaam naast de Joden te leven? Het enige alternatief dat op dit moment steeds meer in beeld komt is de zogenaamde éénstaatoplossing volgens welke er een democratische binationale seculiere staat moet komen tussen de Jordaan en de Middellandse Zee, waarin alle burgers gelijke rechten hebben. Dat klinkt heel mooi, maar blijkt in de praktijk onhaalbaar te zijn en zou een regelrechte nachtmerrie voor beide volken worden.

In principe had er al een tweestatenoplossing plaatsgevonden

Bij een tweestatenoplossing is het van groot belang om duidelijk te definiëren wat men precies onder 'Palestina' verstaat. Wordt daarmee het voormalige Britse mandaatgebied Palestina van na de Eerste Wereldoorlog bedoeld of het historische Filistea, waaraan Palestina haar Latijnse naam ontleent, waaronder het nu bekend is?

Als men van het voormalige Britse mandaatgebied Palestina uitgaat, dat in 1923 door de Volkerenbond op grond van de Balfour-verklaring uit 1917 verdeeld werd in een Joodse en een Arabische staat met de Jordaan als grensrivier, dan hebben de Arabieren destijds hun deel reeds ontvangen, want Oost-Palestina werd toen eerst tot het Emiraat Transjordanië en later tot het Koninkrijk Jordanië verklaard, terwijl West-Palestina, dat eigenlijk aan de Joden toegekend

was, tot 1948 onder Brits bestuur bleef. Daarmee heeft de zogeheten tweestatenoplossing in principe eigenlijk al plaatsgevonden, maar wordt toch niet als zodanig gezien omdat de Britse regering in januari 1939 voor de Arabische druk bezweek en op een Ronde Tafel Conferentie in Londen officieel afstand nam van de Balfour-verklaring. Alleen het land ten westen van de Jordaan werd nog beschouwd als Palestina, dat dientengevolge als uitgangspunt diende bij alle verdere verdelingsplannen. Vandaar dat men ook bij de huidige inspanningspogingen om tot een tweestatenoplossing te komen ervan uitgaat, dat de nieuwe Palestijnse staat zowel de Gazastrook alsook de hele Westelijke Jordaanoever zou moeten omvatten, hetgeen voor Israël uiteraard onaanvaardbaar is.

Toch als men zich voor de territoriale eigendomsrechten van een Palestijnse staat beroept op de grenzen van het historische Filistea, dat zich aan de Middellandse Zeekust naar het noorden toe uitstreckte van Egypte tot aan de Nachal Soreq en naar het oosten tot aan de rand van de Sh'fela, het laagland ten westen van het Judeagebergte, dan moet uiteraard de huidige Gazastrook weliswaar fors uitgebreid worden, maar dan wel zonder de Westbank, die historisch gezien officieel nooit deel uitmaakte van Filistea. En precies dat is de meest eerlijke en historisch verantwoorde oplossing voor het territoriale probleem, die de Eeuwige mij bijna 30 jaar geleden al heeft laten zien door middel van Zijn Woord.

Mijn eerdere publicaties over dit onderwerp

Vanaf mijn jonge jaren heb ik mijn hele leven bij de krant gewerkt, eerst bij de Saarbrücker Landeszeitung in Duitsland, daarna ook bij de Telegraaf Media Groep in Nederland en heb naast mijn werkzaamheden als handzetter, opmaker en corrector ook losse artikels en vaste columns geschreven voor diverse kranten en tijdschriften. Zo vulde ik sinds 1987 ook een geestelijke rubriek in het Westfries Weekblad met korte Bijbelstudies. Nadat ik begin 1991 een messiaanse huisgroep had opgestart met een maandelijkse Beit Midrash, begon ik ook in mijn wekelijkse artikelen in de krant steeds meer aandacht te besteden aan G'ds land en volk Israël. Zo werd ik destijds door de Eeuwige geïnspireerd om het volgende artikel te schrijven, dat in september 1994 in het Westfries Weekblad onder kop "Komt er een Palestijnse staat?" werd gepubliceerd: "In navolging van Duitsland heeft ook Nederland besloten, een kantoor in de autonome Palestijnse gebieden te openen. Het gaat hierbij (nog) niet om een diplomatieke post, maar heeft tot taak, om de hulpverlening aan de Palestijnen te coördineren. Van Palestijnse zijde werd meegedeeld, dat de buitenlandse hulp zal bijdragen tot de opbouw van een Palestijnse staat. Dat die er inderdaad zal komen is nog maar een kwestie van tijd. Het bestaan van een Palestijnse staat naast Israël wordt immers door TeNaCH bevestigd, want de profeten hebben het in verband met de gebeurtenissen in de eindtijd voortdurend over de Filistijnen en het land der Filistijnen.

Nu zullen velen onder u denken: wat hebben de Filistijnen met de Palestijnen te maken? De wetenschappers zijn namelijk van mening dat de Palestijnen geenszins van de Filistijnen afstammen. Feit is echter, dat de Palestijnen zichzelf 'Filistijnen' noemen! Luister maar naar de Arabische tv-zender MBC, die in Nederland te ontvangen is: het Arabische woord voor 'Palestijnen' is 'Filastīnyūn' en 'Palestina' heet 'Filastīn'. Het gaat er dus niet om, of de Palestijnen wel of niet met de vroegere Filistijnen verwant zijn. Ook de profeten spreken over een volk, dat zichzelf Filistijnen noemt! En dat is hier het geval. In tegenstelling tot de algemene verwachting zal de nieuwe Palestijnse staat echter niet op de zogenaamde Westbank worden gevestigd, maar op de kuststrook aan de Middellandse Zee. De huidige Gazastrook zal dus in toekomst naar het Noorden toe worden uitgebreid tot vlak onder Tel Aviv en zal ook de Israëliëse steden Ashdod, Ashqelon en Eqron omvatten. Dat zijn de oorspronkelijke grenzen van het historische land der Filistijnen van duizenden jaren geleden!

Is het wel realistisch om ervan uit te gaan, dat Israël deze drie welvarende steden met wolkenkrabbers, havens en alle moderne faciliteiten zomaar aan de Palestijnen overdragen? Zeker! Maar dan wel in ruil voor de Westbank, die voor de Joden vanwege de heilige steden Chev'ron [Hebron], Yerushalayim [Jeruzalem], Beit El [Bethel], Sh'chem [Sichem] en Beit Lechem [Bethlehem] van veel grotere waarde is dan de moderne steden aan de kust, die op hun beurt voor de Palestijnen zeer aantrekkelijk zijn. Ondanks alle vredesovereenkomsten en territoriale toegaven zal de Arabische haat tegen de Joden echter blijven bestaan en uit Tehilim [Psalmen] 83 blijkt, dat de buurlanden van Israël, inclusief de Palestijnse staat (vers 8) een

verbond zullen sluiten om Eretz Yis'ra'el te overvallen en de Joden als volk te verdelgen! Maar G'd heeft ooit gezegd, dat wie aan Zijn oogappel Israël komt, door Hem zwaar gestraft zal worden: *'Want 'Aza [Gaza] zal verlaten zijn en Ash'qelon [Askelon] tot een woestenij worden, Ash'dod [Asdod] zal men op de middag verdrijven, en Eq'ron [Ekron] zal ontworteld worden!'* (Tz'fanya [Zefanja] 2:4). Maar Hij geeft hen nog een kans: *'Komt tot uzelf. Ja komt tot inkeer, gij schaamteloos volk, voordat het besluit tot uitvoering komt - als kaf gaat een dag voorbij - voordat over u komt de brandende toorn van Adonai!'* (Tz'fanya [Zefanja] 2:1-2)."

Op 26 februari 1995 had de toenmalige Israëlische minister van communicatie Shulamit Aloni voorgesteld de Palestijnen een stuk van de Negev te geven en daarmee de Gazastrook flink te vergroten. Dit in ruil voor gebieden op de westelijke Jordaanoever, waar Israël doorgaat met de bouw van nederzettingen. Dit begon al aardig te lijken op een aanzet tot de oplossing, die de Eeuwige mij al een jaar eerder liet zien.

Naar aanleiding daarvan schreef ik wederom een artikel over een toekomstige ruil van het bijbelse Judea en Samaria tegen het gebied van het historische Filistea, dat op dinsdag 14 maart 1995 onder de kop "Uitbreiding Gazastrook" in het Westfries Weekblad verscheen: "Ruim een half jaar geleden schreef ik in deze rubriek het artikel 'Komt er een Palestijnse staat?', dat in het recente nummer van Melach haAretz, het maandblad van Beth Yeshua nog eens werd herhaald. In dit bewuste artikel stelde ik aan de hand van enkele profetieën uit TeNaCH, dat in de Acharit haYamim [de laatste dagen], de tijd waarin wij nu leven, R'tzuat 'Aza, de autonome Palestijnse Gazastrook zal worden uitgebreid in ruil tegen de heilige Joodse gebieden Yehuda [Judea] en Shom'ron [Samaria] op de Westelijke Jordaanoever. Uitbreiding van R'tzuat 'Aza is echter slechts mogelijk naar het noorden toe, want in het zuiden grenst het immers aan Egypte en het oosten is woestijnland. Bovendien worden in talrijke profetieën in dit verband de steden Ash'dod [Asdod], Ash'qelon [Askelon] en Eq'ron [Ekron] genoemd, o.a.: Tz'fanya [Zefanja] 2:4, Z'char'ya [Zacharia] 9:5 en Amos 1:8. Deze drie steden, volgens TeNaCH 'de steden der Filistijnen', liggen tussen 'Aza [Gaza] en Tel Aviv, maar worden uitsluitend door Joden bewoond. Om de profetieën te doen uitkomen zullen de steden dus eerst in handen van de Filistijnen (Palestijnen) moeten komen. Het is niet realistisch om ervan uit te gaan, dat Rabin deze drie Israëlische steden met wolkenkrabbers, havens en alle moderne faciliteiten zomaar aan Arafat zou overdragen. Nee, niet zomaar, maar misschien wel in ruil voor de Joodse steden op de Westbank? Toen ik dit schreef, waren de reacties hierop doorgaans negatief. Zelfs vanuit Israël werd door lezers gereageerd, dat dit nooit zou gebeuren!

Groot was mijn verbazing daarom, toen ik vorige week in het Noordhollands Dagblad het persbericht tegenkwam: 'Minister Israël wil autonomiegebied Gazastrook groter!' Ik was echter niet zozeer verbaasd, dat de voorspelling daadwerkelijk blijkt uit te komen, maar wel, dat het reeds zo snel gebeurt! Volgens dit persbericht heeft de Israëlische minister Aloni van de linkse coalitiepartner Meretz voor de Israëlische radio gezegd, dat het gebied van de autonome Palestijnse Gazastrook moet worden uitgebreid! Dit als compensatie voor Palestijns land op de Westelijke Jordaanoever, dat geconfisqueerd is voor de uitbreiding van Joodse nederzettingen. Aloni zei letterlijk: 'Het zou normaal zijn, als wij in ruil land aanbieden om de Gazastrook te vergroten.' De namen Ash'dod, Ash'qelon en Eq'ron zijn daarbij (nog) niet genoemd, maar bovenstaand artikel toont wel aan, dat wij in een tijd leven, waarin we TeNaCH in de ene, en de krant in de andere hand moeten lezen!"

Op beide artikels kreeg ik destijds vooral negatieve reacties. Men vond het ver gezocht, want zoiets zou nooit gebeuren! Aloni deed haar voorstel midden in een ernstige impasse in het vredesoverleg tussen Israël en de Palestijnen. Er was echter geen reactie van Israëlische of Palestijnse kant gekomen. Het voorstel van minister Aloni was dus van de baan en daar is ook verder nooit meer iets mee gedaan. Een soortgelijk voorstel, maar dan van niemand anders dan Arafat zelf stond in het jaar 2000 in de krant, enkele weken voordat de Al-Aqsa Intifada begon onder de veelzeggende kop: "Nederzettingen ruilen tegen gebied Israël". Ik citeer: "De Palestijnse leider Arafat is bereid Joodse nederzettingen op de westelijke Jordaanoever aan Israël te laten in ruil voor gebied in Israël zelf. Arafat heeft zich al eerder bereid getoond tot een landruil met Israël. Hij wil wel dat de te ruilen gebieden even groot moeten zijn. Israël geeft tegenstrijdige signalen af wat landruil betreft. De minister van buitenlandse zaken Ben-Ami zegt dat een landruil uitgesloten is." Toch is de kans dat deze voorstellen op zekere dag weer uit de diepvries worden gehaald om nader te onderzoeken nu een stuk dichterbij gekomen door de

actuele gebeurtenissen in Israël en de Gazastrook, want de ontheemde vluchtelingen uit de beide platgebombardeerde steden Gaza en Khan Yunis moeten toch wel ergens gehuisvest worden, hetgeen binnen de huidige grenzen van de Gazastrook onvoldoende kan worden gerealiseerd en aan de andere kant zijn sinds het bloedbad van 7 oktober meer dan 100.000 geëvacueerde bewoners van de Israëlische plaatsen in de gebieden langs de Gazastrook bang om naar hun huizen terug te keren uit angst om wederom door de Palestijnse Terroristen te worden overvallen of met raketten te worden bestookt.

Graag wil ik u in verband met dit onderwerp ook wijzen op mijn bijbelstudie nr. 025 over Palestina - Filistin van 27 februari 2012. Dit is een gewijzigde versie van mijn eerdere studies van 25 november 2000 en 23 maart 2003. De reden voor de actualisering van mijn bijbelstudie was destijds de ontruiming van de 21 Israëlische nederzettingen met 9000 inwoners en de teruggave van de Gazastrook aan de Palestijnen in 2005, waarmee in principe de eerste stap gezet was voor het uitkomen van de profetieën over de herrijzenis van Filistea.

Conclusie

Deze autonome Palestijnse staat die de vlakte van het oude Filistea omvat en die in Psalm 83 deel zal uitmaken van de anti-Israëlitische alliantie zal er inderdaad komen, het is alleen maar een kwestie van tijd, en het is geenszins in strijd met G'ds Woord! Het bestaan van een toekomstig Filistea náást Israël wordt immers keer op keer door תנ"ך TeNaCH [de Hebreeuwse Bijbel] bevestigd, want de profeten hebben het in verband met de gebeurtenissen in de eindtijd voortdurend over de Filistijnen en over het land der Filistijnen: ארץ פלשתים Eretz P'lish'tim! Toch zal hun rol in Psalm 83 hen duur komen te staan, want wie aan G'ds volk Israël komt, komt aan Zijn oogappel, zegt de Eeuwige: *"Bikasi a suma disi de meri un de meri a apra fu En ai!"* (זכריה Z'char'ya [Zacharia] 2:12). Amen!

Werner Stauder